

Harboru Japonci a Hitlerově vyhlášení války USA. Blesková válka Wehrmachtu se postupně změnila v opotřebovací válku ekonomik. Současná válka se přes počáteční optimistický vpád a následnou úspěšnou obranu také mění v opotřebovací ekonomickou válku EU a Ruska. A ty se táhnou roky. To by přes všechna slovní vyjádření vyhovovalo mnoha světovým hráčům. Ještě, že není (zatím) v USA u moci D. Trump. Ten by nám dal pocítit „kdo je first“.

Ve hře je i osud parlamentní demokracie, která v krizových letech stále více obnažuje své slabiny a odkrývá prostor populizmu. A lidé se idejí nenají a chtějí peníze a blahobyt. Půjdu za tím, kdo jim je slíbí. Stačí, aby po pár krizových letech ve Francii zvítězila Le Penová a v Německu AfD. Pak se autoritativní EU změní a zamrzající konflikt s oživením ekonomiky bude všeobecným vítaným řešením. Otázkou je, jestli to nějaký ruský vojenský teoretik typu von Clausewitze dávno nenaplánoval jako nový koncept války v jaderném věku. Hybridní válka anonymních zelených uniforem, která posléze zamrzne a přejde ve zvykové právo. Jak prosté, milý Watsone.

Historie se nikdy neopakuje doslova, ale vrací se v podobné spirále. Přizpůsobuje se změněným podmínkám a novým paradigmátům. Ale noty zůstávají od pradávna stále stejné. Pastviny a kořist. Přírodě je blaze, když je rovnováha, kořist se pase a predátoři se neperou. Stačí však jistý impuls, sucho či záplavy a vše je rázem jinak. A my jsme se za ta desetitisíceletí zas tak moc nezměnili. Spíše jsme tuto taktiku jen vybrousili a modifikovali penězi a technologií.

Nemusíme se po sto letech opičit po svých předcích a dělat podobné chyby. Svět není černobílý, ale je šedý, dokonce i barevný. Když ideje nefungují, měly by možná na čas zvítězit peníze. Kdo si hraje, nezlobí. A kdo obchoduje, nemá čas a zájem válčit.

Hévíz

Necelých deset kilometrů od Balatonu se nachází malé městečko Hévíz. Je malebné hezkou architekturou a moderním kostelem, jehož věže připomínají obličej. Je však proslulé něčím jiným. Nachází se tam největší termální jezero na světě, či přinejmenším v Evropě. Má rozlohu 44 000 m² a hloubku až 38 m. Prameny jsou tu dva, o teplotě 26 °C a 41 °C. Lázeňství se zde provozuje už od roku 1795 a to celoročně. Teplota vody v jezeře dosahuje v létě 33-35 °C a v zimě 24-26 °C

Je příjemné naložit se do vody teplé jako ve vaně a nechat se loužit zdravými minerálními ionty. Kvůli zátěži srdce teplem byste po dvaceti minutách měli na deset minut vylézt a projít se. Buď po místy zalesněném břehu, nebo v lázních ve středu na umělém ostrově.

My jsme v Hévízu byli letos už počtvrté, tak moc se nám zalíbil. Využili jsme alternativní cesty z Chorvatska od dcery. Mají zde výbornou zmrzlinu s příchutí mochita, rázovité stánky na místním trhu a když už jste hodně vymáčení, můžete projet město výletním vláčkem na kolech. Kousek za městem stojí dřevěná rozhledna, která svým tvarem přímo evokuje divokou maďarskou historii. Podvědomě z ní hledáte v dálce zvržený prach od skupiny avarských nájezdníků. Jen ten forint už nejsou žádné peníze a za 100 Ft skoro nic nepořídíte.

Aplikované zákony mrtvého koně

Rozdíly mezi primitivním hospodářským myšlením našich předků a dnešním způsobem uvažování expertů ovlivněným moderními náhledy na ekonomiku lze s větší porovnat lépe než pomocí mrtvého koně...

Přísluví Indiánů z kmene Dakotů: "Když zjistíš, že jedeš na mrtvém koni, sesedni!"

Nicméně v profesionálním životě často prosazujeme jiné strategie, podle kterých se v takovéto situaci pokoušíme jednat:

- obstaráme si větší bič
- vyměníme jezce
- říkáme: „Vždyť ten kůň vždycky jezdil...“
- založíme pracovní skupinu pro analýzu koně
- navštívíme jiná místa, abychom se podívali, jak se tam jezdí na mrtvých koních
- zvýšíme standard kvality pro jízdu na mrtvém koni
- vytvoříme *task force* pro oživení mrtvého koně
- založíme výcvikový kurs, abychom se naučili lépe jezdit na mrtvých koních
- upravíme kritéria, podle kterých se určuje, zda je kůň mrtvý
- zaplatíme externí specialisty, aby jezdili na mrtvém koni
- zapřáhneme několik mrtvých koní k sobě, aby se jim společně lépe táhlo
- prohlásíme, že žádný kůň nemůže být natolik mrtvý, aby se na něm ještě nedalo jezdit
- uvolníme dodatečné prostředky na zvýšení výkonu mrtvého koně
- vypracujeme studii, abychom zjistili, zda pro tento problém existují levnější poradci
- zakoupíme něco, po čem bude mrtvý kůň běžet rychleji
- rozjedeme reklamní kampaň, že náš kůň je "lépe, rychleji a levněji" mrtvý
- přepracujeme výkonové parametry pro koně
- zřídíme nákladové středisko pro mrtvé koně
- nasedneme na svého starého slabého osla a zamaskujeme ho mrtvým koněm
- nařídíme přesčasy a nosíme mrtvého koně sami
- restrukturalizujeme stáj
- zdvojnásobíme přídělky krmení
- prohlásíme, že mrtvý kůň byl už od samého počátku naším cílem
- povýšíme jezce
- budeme zapírat, že jsme kdy nějakého koně vůbec měli
- sedneme si a budeme čekat, až se kůň sám zvedne... *z netu*

Svatý Martin

Pocházel z území dnešního Maďarska a jako syn důstojníka římské posádky začal v Itálii vojenskou kariéru. Jako voják se dostal do Amiensu v Galii, kde se v době svého katechumenátu podělil o svůj důstojnický plášť s chudákem, trpícím nouzí. Po odchodu z armády žil jako poustevník, stal se knězem a v Ligugé poblíž Poitiers založil nejstarší klášter. Konal misie i zázraky. V r. 371 se stal biskupem města Tours a apoštolsky působil v širokém okolí až do 80 let. Nad jeho hrobem, který se stal cílem mnoha poutníků, byla postavena velká bazilika. Za Francouzské revoluce byla zničena, ale úcta k němu se nepřestala šířit. Ve Francii mu prý bylo zasvěceno přes 3600 kostelů a klášterů.

Jak ale se svatým Martinem souvisí oblíbená „Martinská husa“? Podle legendy, když svatý Martin kázal, rušilo ho kejhání hus natolik, že jako trest skončily na pekáči jako lahodný pokrm. Existuje také druhá legenda, podle které se svatý Martin schovával před volbou biskupem mezi husami, které ho kejháním prozradily. Později také konzumace husy označovala konec zemědělského roku a taktéž šlo o přípravu na předvánoční šestitýdenní půst, který začíná 12. listopadu.

Zvyk konzumovat husí pečeně na svatého Martina lze vysledovat u starých kalendářů, kde byla 11. listopadu vyobrazena husa. Nejstarší zmínka o martinské huse pochází od Antona von Snakenburga (zemřel r. 480), mnicha z kláštera Corvey, který uvádí, že Othelricus von Svalenberg daroval tamním mnichům stříbrnou husu. V Čechách se zachovaly martinské husy v koledách z 15. století a v řádech řeznických cechů, např. z roku 1535 cechu řeznického z Kroměříže, který upravoval prodej hus od sv. Václava až po týden po sv. Martinu, z roku 1610 ze Znojma či Napajedel.

z netu

Eutanázie

Včera večer jsme s mojí ženou vedli trochu hlubší až filozofický rozhovor o různých životních situacích. Přišla řeč na eutanázii. K tomuto citlivému tématu o

volbě mezi životem a smrtí jsem poznamenal: Nechci, abys mě nechala žít v takovém stavu, kdy bych byl závislý a živěný tekutou stravou z nějaké flašky. Kdybys mě někdy takhle viděla - vypni ty mašiny, co mě drží na živu. Ona vstala, vypnula televizi, počítač i ledničku a vylila mi pivo do záchodu. *z netu*

Řešení úlohy. není

A slovo závěrem

Někdy v listopadu r. 1951 mou dětskou mysl poznamenali veršem „*Rudou barvou dneska září sedmička v mém kalendáři*“ a zhruba o půl roku později i jiným „*Na čepicích hvězdičky, rudé jako z malin. Víte, kdo je poslal k nám, přece soudruh Stalin*“. Uff. Nezabavil jsem se jich. Díky bohu dnes už nedeformují dětské mysl, i když i na ně se valí různá forma propagandy. Svět se rád dělí na černé a bílé, i když všichni jsou vlastně šedí. Někteří více, jiní méně. Mnozí jsou šedí už tím, jak se snaží být bílí.

Zažil jsem i přidělový potravinový systém „na lístky“ a měnovou reformu 1.6.1953. Na rozdíl od rodičů jsem si to nijak nebral a jako malý kluk jsem byl spíš zvědavý, jak budou vypadat ty nové peníze. Když zemřeli Stalin a Gottwald, trpěl jsem se žloutenkou v Bubenečské nemocnici. Když se můj otec s mým menším bratrem, kterého měl na ramenou, díval, jak Gottwalda odvázejí na lafetě, nenapadlo mého bratříčka nic lepšího, než si prozpěvovat lidovku „hele toho pána, starýho sršána“. Otec se pochopitelně vylekal, bratra sundal a rychle se ztratili ve vedlejší ulici. Naštěstí bratr tehdy ještě dost šišlal, ale tenkrát stačilo i mnohem méně.

Proto jsme od mala věděli, že co se povídá doma, se nesmí říkat na veřejnosti. S režimem se hrála taková hra. My jsme se tvářili, že mu to věříme a na odborářských schůzích jsme všichni zvedali ruce k závazkům, výročním či rezolucím a on nás nechával většinou na pokoji. O to to bylo fantastičtější, když se v listopadu 1989 režim hroutil a lidé ho na Václaváku vyprovázeli.

Vypukla svobodná devadesátá léta. Co nebylo zakázáno, bylo dovoleno. S tím také souvisí, že to, co nebylo přišroubováno, zmizelo, protože lidé byli léta zvyklí a přesvědčovaní, že všechno patří všem. Také se dalo získat ekonomické bohatství, které se po každé revoluci přerozděluje. Zvládli jsme to a celkem hladce se stali klasickým západním státem se solidní životní úrovní. Chvilí jsme si mysleli, pod vedením Václava Havla, že bychom mohli jít vlastní, byť nevyzkoušenou cestou a být jakýmsi mostem. Vždyť chtít kapitalismus, znělo zpočátku po těch letech jako svatokrádež. Naštěstí nás Václav Klaus včas vrátil na západ. Jsme totiž příliš malí a po oddělení Slovenska tím spíše, na to, abychom mohli jít svou cestou. Naším údělem je být součástí většího celku a „poslouchat“. Jako všichni podobně velcí. Tentokrát jsme si aspoň mohli vybrat, s kým půjdeme. A současně události jen potvrzují, že jsme si vybrali dobře. Přes všechny výhrady je zakotvení v EU jistotou a v NATO pak ochranou.

Samozřejmě to není žádná absolutní ideální svoboda. Spolu s hlavní ideologií západu k nám proniká i nezbytný balast přehnané politické korektnosti, různá liberální hnutí i přehnaná snaha poručit větru a dešti, aspoň v naší části světa. I v našich médiích se pravda trochu přiohýbá, sem tam se něco zamlčí, ale i díky svobodnému internetu máme celkem slušné informace o tom, co se kde děje. Dá se říct, že je zde dnes míra svobody větší, než v některých západních zemích. A to je v situaci ostré propagandistické války, co říct. Situace se svobodou se ale od devadesátých let postupně zhoršuje, to si musíme přiznat. Nesmíme si nechat vnutit názor, že je to nutný důsledek konfliktu s Putinem.

Svobodu musíme bránit. Ta se totiž nedá získat jednou pro vždy. Vždy někomu vadí a je to s ní jako s cenami. Jak se jednou zvýší, nerady opět klesají. Když vám někdo kus svobody sebere, už vám ji dobrovolně nevrátí. Naše svoboda totiž komplikuje život i demokratickým politikům. Musí počítat s názory sebevědomých občanů, kteří se nedají ohlupovat slogany. Lépe se přece ovládá stádo.

No nic, užijte si krásnou barevnou paletu podzimu, bohužel je jen dočasná a o to vždy krásnější. Plískanice a zima nám možná přinese více problémů, než jindy. Ale my si s nimi poradíme. Minulé zkušenosti nás naučili improvizovat a přizpůsobovat se.